

Rogaining na Urale potřetí aneb Mistrovství Evropy v rogainingu, 16. – 17. 8. 2003, Perm

Již potřetí vám časopis Orientační běh přináší reportáž z rogainingu ze země, kde zítra již neznamena nic víc než to, že možná bude stejně dobře jako dnes, což ovšem při závodě probíhajícím ve více dnech je velice pozitivní a povzbudivá myšlenka. Rusko, jako největší stát na světě, je svou rozlohou a rozmanitostí krajiny velikým lákadlem pro dobrodružné výpravy a k těm účast na rogainingu rozhodně patří.

Centrem rogainingu v Ruské federaci a dá se říci, že i v celé Asii, je město Perm, správní město Permské oblasti, která se rozprostírá na západní straně pohorí Ural, faktické hranice mezi Evropou a Asii. Rozloha Permské oblasti je srovnatelná s rozlohou bývalého Československa a i velikost města Perm, co do počtu obyvatel, se dá přirovnat Praze. Zeměpisné určení Permi (je ženského rodu) 58°00' severní šířky a 56°20' východní délky zařazuje tuto oblast (při výškovém porovnání s Evropou) na úroveň středního Švédska, přibližně do oblasti Stockholmu. Terén v okolí města je spíše rovinný v rozmezí 140–230 m n. m se spoustou větších i menších bočních údolí s potoky a říčkami porostlý převážně smíšeným lesem s výrazně vzrostlým a bujným podrostem. Ze dřevin zde převládá bříza a jeřabina a z podrostu pak hlavně kopřiva a všelijaké různé druhy travin úctyhodné výšky okolo 2 m. Při letošním převážně suchém a velmi teplém létu obzvláště hodně povyroستly.

Samotná příprava na závod začala už dva měsíce předem, neboť při cestách do vzdálených východních zemí a Ruska nevyjímaje je třeba podstoupit obvyklé procedury, jako zařizování pozvání pro obdržení víz, shánění levných letenek a vyřizování dalších neméně důležitých věcí a o psychické přípravě ani nemluvě. I přes usilovné dopisování s pořadatelem v ruském jazyce (e-maily v azbuce) se nám nepodařilo získat oficiální, ruskými úřady registrované, pozvání a tak nastalo vyřizování přes cestovní agentury. Nakonec se vše stihlo a den před odletem jsme obdrželi víza a mohli v klidu a plni očekávání odletět.

Po příletu do místa závodů mohla začít už pečlivá příprava. Po menším odpočinku v ubytovně a krátké prohlídce nám již známého centra města jsme rozhýbali a rozehráli naše svaly asi hodinovým výběhem v okolí města a na prezentaci zjišťovali podrobné informace k průběhu závodu. Pro nás byla domluva s pořadatelem hračkou, neboť díky minulému režimu vládneme ruským jazykem jak v mluveném tak i písemném projevu, ale pro další zahraniční účastníky to byl neskutečný oříšek. Ano, jeden z pořadatelů uměl sice německy a druhý částečně anglicky, ale při vysvětlování podrobnějších detailů ohledně závodu už tu byl malinký problém, a tak naše rozprava v trojjazyčném podání zněla pro přítomné přinejmenším komicky, jak při stavbě Babylónské věže, zvláště když se ještě jednotlivé týmy mezi sebou domlouvaly svými rodnými jazyky, a tak k silné němčině jednoho z pořadatelů, ruštině a angličtině bylo možno zaslechnout i finštinu a češtinu. Zajímavý byl i fakt, což nás ani nemohlo vůbec rozhodit, že pokyny v ruštině obsahovaly asi tak 3× více informací než pokyny v angličtině (zřejmě kvůli již zmíněné jazykové indispozici) a tak došlo i díky našim zkušenostem z let minulých k gentlemankému překládání a vysvětlování podrobností a záludností místního terénu pro naše finské a rakouské přátele. K těmto velice užitečným informacím bezesporu patří vybavení kontroly a systém označení jejího průchodu (tzv. ruský Emit akorát pouze s mechanickým označováním do kartičky), ono hledej si pruh šířky cca 20 cm namalovaný bílou barvou na bříze, kde vždy z té druhé strany je umístěno kruhové razící zařízení průměru 6 cm a obzvláště v noci to nemusí být zrovna jednoduché. Jedinou výhodou oproti minulým letům byly podrobné popisy kontrol ve formě obrázkového písma. Další informací byla možnost doplňování vody v prostoru během závodu a na tuto otázku měli pořadatelé jasnou odpověď: „Je to extrémní sport, voda je pouze zde v centru.“ My však ale víme, že se dá voda vzít z různých potoků v prostoru, i když její kvalita rozhodně není zaručená.

Den závodu začíná jako obvykle snídaní a přesunem do centra u lyžařské chaty „Dymano“. V místě startu už se to hemží jednotlivými týmy a před slavnostním zahájením s nástupem všech zúčastněných a vztyčováním vlajky Mistrovství Evropy jsme byli nuceni poskytnout ještě pár rozhovorů do místního rádia a televize. Zbývá 1 hod. do startu a vydávají se závodní mapy. V této poslední chvíli je nutné probrat a uvědomit si všechny důležité aspekty, které mohou ovlivnit volbu strategie a taktiky a potom k vybrané volbě přiřadit správné vybavení pro danou část závodu, jakož je jídlo, pití, světla a další neméně důležité věci. Před samotnou volbou taktiky a strategie na závod je třeba znát určité zeměpisné a geografické detaily. Co se týče mapy a jejího měřítka, tak o tom se není nutné dlouho rozepisovat, neboť mapa je standardní, jak bývá při rogainingu zvykem, 1:50 000 s intervalem vrstevnic 10 m. Co je ovšem rozdílné a už jsem se o tom zmiňoval i v minulých statích, tak to je odklonění magnetického severu od toho geografického. Tato informace je pro mapování a navigaci v terénu velice důležitá a v místních poměrech činí celých 13° na východ. Neméně důležitá je i znalost hodiny stmívání a rozednívání kvůli správné volbě případného návratu do centra pro světla či odhad doby trvání tmy kvůli šetření energie zdroje. Zkrátka stmívá se ve 22:30 a rozednívá před 6. hodinou ranní. Dalším aspektem je i stejná bodová hodnota všech kontrol, tudíž jde o to, obejít v terénu maximální počet kontrol (důvod je zřejmě v systému označování průchodu kontrolou a velice složitému určení té které kontroly v závodní kartičce). Z těchto všech znalostí o terénu, skutečnosti startu ve 13:00 hod. a rozmístění kontrol vzhledem k centru byla jednoznačně zvolena taktika návratu do centra do setmění (cca 9 hod. závodu), čemuž odpovídá v terénu urazit vzdušně přibližně 45 km s dostatečnou časovou rezervou. Po proměření trasy (43 km + 52 km vzdušně) bylo konstatováno, že to bez problému sebereme všechno a šlo jen o to, zkrátit si 24 hodin daných limitem, což se nám podařilo o více než 2,5 hodiny. Při postupu terénem nebyla ani tak kladena náročnost na strategii mapovou z důvodů jasných postupů a stejných bodových hodnot, ale především na stránku realizační a fyzicko-psychickou, neboť hlavně realizace na první pohled jasných postupů v bujném a zarostlém porostu bez cest mohla způsobit nemalé problémy a jelikož šlo i o závod na 24 hodin, tak bylo nutné urazit značný kus cesty a to nejen po příjemných pěšinách.

O této výpravě na východ by se dalo napsat dost a dost a z donesených zpráv už asi víte, že se nám s Petrem Bořánkem podařilo získat titul prvních mistrů Evropy v rogainingu, ale samotné popisování zážitků a situací, kterými jsme prošli za 24 hodin při samotném závodě, není zas až tak zajímavé, než když si je sami vyzkoušíte na vlastní kůži. Takže pokud vás rogaining láká, tak už se přestaňte bát a přijďte si ho s námi jednou vyzkoušet, určitě se vám to bude líbit. Vždyť vězte totiž, že zážitky nemusí být vždy příjemné, hlavně když jsou silné.

Míra Seidl